

РЕШЕНИЕ

№ 3034

гр. София, 11.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 14.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **1768** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК-[ЕИК], чрез пълномощник- адв.Ц.- АК- В., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 21-1300-000042/18.01.2021г., издадена от полицейски инспектор в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР- К., с която на дружеството е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП– прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Жалбоподателят релевира доводи за незаконосъобразност на заповедта, постановена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с действащите материални разпоредби на закона. Твърди се, че в диспозитива на заповедта административният орган не е конкретизирал по отношение на кое превозно средство се налага мярката. На следващо място се изтъква пълно несъответствие между обстоятелствената част на заповедта за налагане на принудителна административна мярка, където е посочено, че е установен автомобил А. А8 с рег. [рег.номер на МПС] да се управлява от „неправоспособния водач“ В. А. И. и описаното в цитирания в заповедта АУАН ГА с бланков № 352934/18.01.2021 г., където в обстоятелствената част, е посочено, че след извършената проверка е установено, че „водачът е лишен по административен ред“, а след това при словесното описание на правната квалификация на нарушението е посочено, че „водачът управлява МПС, след като е лишен от това право по съдебен или административен

ред." В случая според жалбоподателя при съставянето на АУАН ГА с бланков № 352934/18.01.2021 г., както и при издаването на обжалваната заповед за прилагане на ПАМ от същата дата, водачът В. А. И. не е бил нито неспособен, нито пък е бил лишен от правоуправление по административен или съдебен ред, т.е. както в заповедта, така и в АУАН е било посочено нарушение, което не е извършено от В. И.. На последния на 14.01.2021 г. е било издадено наказателно постановление, което НП към 18.01.2021 г. не е влязло в законна сила. Освен това мотиви в заповедта изобщо липсвали. Извежда се извод, че при всички тези разминавания във фактическите основания и при липсата на изрични мотиви в заповедта за налагането на ПАМ и непосочването на кое предложение от хипотезата на чл. 171, т.2а, б."а" ЗДвП се позовава административния орган, за да се наложи мярката, и като се има предвид, че мотивите за издаването на заповедта не могат да бъдат извлечени от цитирания в нея АУАН, защото в него е посочено различно от посоченото в ЗППАМ обстоятелство, е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Налице било отменително основание по чл. 146, т. 3 и т.4 АПК. Моли съда да бъде отменена наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли да бъде уважена, аргументирайки се в тази насока. Претендира разноси по делото, съгласно списък.

Ответникът, редовно призован, не изпраща представител. В писмена молба излага съображения, в които оспорва жабата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и потвърди оспорвания административен акт. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 18.01.2021 г. на В. А. И. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА № 352934 от младши автоконтрольор при ОДМВР-К., за нарушение на чл. 150а, ал.1 от ЗДвП, за това че на 18.01.2021 г. в 08.10 часа в [населено място], бул.Беломорски, до магазин Л., управлявал лек автомобил– А. А8, вид ППС- лек автомобил, рег. [рег.номер на МПС] и при извършена му установили, че водача е лишен по административен ред.

Въз основа на АУАН серия ГА № 352934 от 18.01.2021 г. е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 21-1300-000042/18.01.2021г., от полицейски инспектор в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР- К., с която на [фирма], ЕИК-[ЕИК], е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП– прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. В заповедта е посочено, че е издадена, след като е установено, че на 18.01.2021 г. в 08.10 часа в [населено място], по бул.Беломорски, до магазин Л. е установен лек автомобил– А. А8, рег. [рег.номер на МПС] да се управлява от неспособния водач В. А. И., за което му е съставен АУАН ГА № 352934 от 18.01.2021 г.

Въз основа на акта на И. е издадено НП №21-13009000075/03.02.2021г.

По делото е приета административната преписка и представените от жалбоподателя писмени доказателства.

Видно от приложеното от жалбоподателя и прието по делото в препис НП № 20-1300-002250/14.01.2021 г., с което на В. А. И. са наложени административни

наказания, както следва: по чл.174, ал.1, т.2 ЗДвП- глоба в размер на 1000лв и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца; по чл.183, ал.3, т.6 от ЗДвП- глоба в размер на 30лв.; по чл.183, ал.1, т.1, пр.3 ЗДвП- глоба в размер на 10 лв. В същото НП е отбелязано, че е връчено на жалбоподателя на 15.01.2021г. и влязло в сила на 23.01.2021 г.

Приет по делото е Договор за финансов лизинг на ППС№0006331А1 от 27.09.2018 г. „Д. ЛИЗИНГ“ /Лизингодател/ и „Л.+“О. /Лизингополучател/, представлявано от В. А. И., с предмет лек автомобил А. А8.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т.1, т.2, т.2а, т.4, т.5, буква "а", т.6 и т.7, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата, което и е направено със Заповед Р..№ 292з-467/11.03.2020г. Предвид това ИАА е издаден от компетентен орган.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, като в т.2а от същия закон е визирана хипотезата на прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

В конкретния случай в процесната заповед е посочено, че автомобила, собственост на жалбоподателя е управляван от неправооспособния водач В. А. И., за което му е съставен АУАН ГА № 352934 от 18.01.2021 г.. Този АУАН е съставен на В. А. И., за това, че на 18.01.2021 г. управлявал посочения автомобил след като водача е лишен по административен ред.

При това фактическо описание, настоящият съдебен състав споделя довода на жалбоподателя, че е налице явно несъответствие, доколкото в оспорваната заповед се твърди, че водача е бил неправооспособен към посочената дата, а според акта към който препраща ЗППАМ същият водач е бил лишен по административен ред, и е дадена правна квалификация на административното нарушение- чл.150а, ал.1 ЗДвП.

Съгласно чл.150а, ал.1 ЗДвП, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. Очевидно посочените основания касаят отделни хипотези. Така е заложено и в цитираната по-горе разпоредба на чл.171, т.2а, б.„а“ ЗДвП. Несъмнено, неспособен водач е лице, което изобщо не е провело съответното обучение за придобиване на необходимите знания и умения за управление на МПС и не е положило изискуемия от закона изпит за това. Законът приравнява към липсата на правоспособност и отнемането на всички контролни точки на водача на моторно превозно средство /чл. 157, ал. 4 ЗДвП/. Лишен от право да управлява МПС по административен или съдебен ред пък означава, че лицето, на основание влязъл в сила акт на административен орган или съдебен акт, е лишен от правоуправление. Т.е. в случая е налице противоречие във фактическото описание на издадения административен акт, съставляващо самостоятелно основание за отмяна на акта.

На следващо място, както бе посочено по-горе нормата на чл. 171, ал.1 от ЗДвП изисква, принудителните административни мерки по чл. 171, т.1, 2, 2а, 4, т.5, буква "а", т.6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, т.е. законодателят изрично е въвел изискването за мотивиране на заповедта за прилагане на ПАМ, вкл. и за прилагане на ПАМ по чл. 171, т.2а от ЗДвП, каквото е приложена с оспорената заповед. Съдът намира, че в конкретния случай това изискване на закона не е спазено в оспорената заповед и то по отношение на съществен елемент от тези мотиви, а именно – по отношение фактическото основание за издаване на акта. Налице е нарушение на административнопроизводствените правила при издаването на акта, касаещи изискванията за неговото съдържание и мотивирането му, т.е. посочването на конкретните фактически основания за неговото издаване, съгласно изискването на чл. 59, ал.1, т.4 от АПК. Така, в заповедта е посочено, както също бе упоменато по-горе, че към датата 18.01.2021 г., при извършената проверка на посоченото място, водачът е бил неспособен, а според акта- "лишен от по административен ред", без по никакъв начин нито в мотивите на заповедта, нито в акта е отразено, с акт е станало това, кой номер и от коя дата и от кого е издаден този акт, респ. влязъл ли е в сила този акт, както и за какъв период е лишен от правоспособност, т.е. от правото да управлява МПС, ако това наистина е така. Освен това не е посочено дали в качеството на собственик на индивидуализираното МПС е наложена ПАМ на дружеството- жалбоподател. При това положение, съдът е поставен в невъзможност да прецени законосъобразността на така издадената заповед, т.е. да прецени, налице ли е било към посочената дата това фактическо основание за издаване на заповед за прилагане на тази ПАМ. Това от своя страна, води и до материална незаконосъобразност на заповедта и е самостоятелно и достатъчно основание за отмяната ѝ.

Нещо повече, в случай, че административният орган е приел, че е налице фактическо основание за издаване на ЗППАМ, предвид нарушение по чл.150а, ал.1 ЗДвП, така както е посочено в АУАН, с оглед наличие на НП /въпреки, че не е описано/

приложено по делото, то същото е от 14.01.2021 г., връчено на 15.01.2021 г. При това положение към твърдяната дата на нарушението по чл.150, ал.1 ЗДвП, а именно 18.01.2021г. когато е съставен АУАН серия ГА № 352934 от 18.01.2021 г. и е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 21-1300-000042/18.01.2021г., това предходно НП, с което водачът е бил лишен по административен ред от право да управлява МПС не е било влязло в сила. Това влече незаконосъобразност на процесния акт, поради липса на нарушение, заради което да се издаде ЗППАМ при условията на обвързана компетентност.

Неоснователен е довода на жалбоподателя относно непосочването на конкретното предложение от хипотезата на чл. 171, т.2а, б."а" ЗДвП в заповедта. Според този съдебен състав е достатъчно словесното описание на конкретната хипотеза и относимото правно основание, като не е нужно посочване на предложението от цитираната правна норма.

Така, предвид всичко изложено по-горе, при извършената служебна проверка, съгласно чл. 168, ал.1 от АПК, за законосъобразност на оспорената заповед на всички основания по чл. 146 от АПК, настоящият съдебен състав констатира, че тя е издадена от материално и териториално компетентен орган, в рамките на делегираните му правомощия, при спазване на изискуемата се от закона писмена форма, с посочено правно основание за издаването ѝ, но при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с приложимите материалноправни разпоредби на закона и в несъответствие и с целта на закона, т.е. настоящият съдебен състав счита, че по отношение на същата са налице отменителните основания по чл. 146, т.3, т.4 и т.5 от АПК.

По така изложените съображения, съдът намира, че оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-1300-000042 от 18.01.2021 г., като незаконосъобразна, следва да бъде отменена.

При този изход на делото, основателна се явява претенцията на жалбоподателя, изразена в жалбата и чрез процесуалния им представител в хода по същество, с приложен сипсък за присъждане на направените по делото разноси, възлизащи общо в размер 550.00 лева, представляващи внесена държавна такса, в размер на 50.00 лева, както и изплатеното в брой адвокатско възнаграждение, в размер на 500.00 лева, за осъществена правна защита и съдействие от един адвокат, съгласно приложено по делото пълномощно, който размер на платеното адвокатско възнаграждение е съобразен с разпоредбата на чл. 8, ал.3 (Нова - ДВ, бр.84 от 25.10.2016 г.) от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, която регламентира, че за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал.2, възнаграждението е 500 лева.. Предвид това е неоснователно възражението за прекомерност от страна на ответника по делото.

Мотивиран от така изложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК-[ЕИК], Заповед за прилагане на

принудителна административна мярка /ПАМ/ № 21-1300-000042/18.01.2021г., издадена от полицейски инспектор в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-К., с която на [фирма] е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП–прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР– К., ДА ЗАПЛАТИ [фирма], ЕИК-[ЕИК], направените разноси в производството, възлизащи общо в размер на 550.00 лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: